

Ispraćaj darivatelja tijela – studentski govor

17. ožujka 2023.

**Smiri se, srce, neka trenutak rastanka bude blag.
Neka ne bude smrt, nego punina.
Neka se ljubav pretoči u sjećanje, a patnja u pjesme.
Neka se let nebom završi sklapanjem krila nad gnijezdom.
Neka posljednji dodir tvojih ruku bude nježan kao noćni cvijet.
Zastani tiho, na tren, divni svršetku, i posljednju riječ reci u šutnji.
Klanjam ti se i podižem svjetiljku da ti osvijetlim put.**

(Rabindranath Tagore)

Klanjamo se danas ovdje s poštovanjem i zahvalnošću darivateljima tijela koji su nama, studentima, na svoj način osvijetlili naše prve korake u medicini. Onomu čemu smo mi odlučili posvetiti život, oni su posvetili svoju smrt. A opet, u tom je njihovom predsmrtnom činu dah života, svih onih koji će jednom, u budućnosti, biti sačuvani zbog njihove nesebičnosti i naše učenosti.

Njihova su tijela ostavština, podsjetnik na snagu i svjedočanstvo krhkosti. Istodobno su i materijalna i duhovna baština, iako nisu ni kuća, ni simfonija, ni roman, ni filozofski postulat, ni matematički zakon... Ostavljena su nam s povjerenjem da ih poštujemo zbog toga što su nam omogućila pogled u ljudsko tijelo dublje od njegove vanjštine, što su postala putokazima na našem putu stjecanja znanja i vještina. Tako su njihova mrtva tijela, čiji identitet, postignuća i snove ne poznajemo, na anatomskoj sekciji postala našim neimenovanim saveznicima.

„...sekcija ne bi trebala biti test hrabrosti s ciljem odmaka od vlastitih osjećaja, već prilika da se naučimo konstruktivnom odnosu s najprirodnijim osjećajima. S osjećajima koje se ne smije odsecirati, već ih se mora upotrijebiti u kreativnoj osjetljivosti na međuljudskost, u osjećajima želje za pristupanjem te htijenja za djelovanjem protiv nevolja bolesnoga čovjeka“, zapisao je prof. dr. Giovanni Maio, liječnik i filozof.

U čast toj međuljudskosti, recimo kako su darivatelji tijela koje danas ispraćamo na posljednji počinak, čak i ako neki od njih više nemaju biološku obitelj, na poseban način nehotice zadužili mnoge druge obitelji. Naime, jednom kada netko bude sa zebnjom čekao vijest o svojem bolesnom voljenom, i kada mu netko u bijeloj kuti kaže, primjerice: „Operacija je dobro prošla, vaša će mama još dugo živjeti“ ; ili: „Ne bojte se, liječenje će potrajati, ali bit ćete opet zdravi“ - u tim će i mnogim takvim dobrim vijestima biti utkano i znanje jednom stečeno na anatomskim sekcijama. I tako će nesebičan čin darivatelja postati i dijelom nečijeg života, nečijeg ozdravljenja, pa i našeg ponosa time što smo ga studirajući pretvorili u svoje znanje, a to znanje potom u nečiju budućnost. Stoga...

... klanjamo vam se i podižemo svjetiljku da vam osvijetlimo put.

Vita Guljaš, studentica 3. godine